Lietas Nr. 107013615
Lietas arhīva Nr. 106AA-0031-16/14

SPRIEDUMS

Aizkrauklē 2016.gada 31.martā

Zemgales apgabaltiesa šādā sastāvā:

tiesnesis referents E.Lenšs,
tiesneši V.Sprudzāns, V.Donāns

sakarā ar **/pers. A/**, personas kods /personas kods/, apelācijas sūdzību apelācijas kārtībā rakstveida procesā izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu, kurā ar Aizkraukles rajona tiesas 2016.gada 4.februāra spriedumu /pers. A/ atzīts par vainīgu un sodīts pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk Latvijas APK) 149.^{5} panta 5.daļas,

Izskatot lietu rakstveida procesā, apelācijas instances tiesa

n o s k a i d r o j a

2015.gada 27.oktobrī Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes Aizkraukles iecirkņa Kārtības policijas nodaļas inspektors /pers.R/sastādījis administratīvā pārkāpuma protokolu Nr. PC132958 par to, ka 2015.gada 30.septembrī, plkst. 13.44 /adrese//pers. A/, bez transportlīdzekļu vadīšanas tiesībām, vadīja automašīnu BMW 325, valsts reģistrācijas numurs /TL numurs/, pēc kā ļaunprātīgi nepakļāvās policijas darbinieka vairākkārtējai prasībai apturēt minēto automašīnu, kas tika darīts izmantojot policijas operatīvās automašīnas megafonu, bākuguni un speciālo skaņas signālu, bēgot pa Liepu, Uzvaras, Pērses, Jauno, atkārtoti pa Liepu, Kalna, Ceriņu un Saulkrastu ielām, un turpinot bēgšanu pa autoceļu P87 Ķeguma novadā, Birzgales pag., un Vecumnieku nov., Valles pag., līdz viņam izdevās aizbēgt. Bēgšanas laikā /pers. A/ rupji neievēroja ceļa zīmju prasības, reāli apdraudot satiksmes drošību. Ir pārkāpts Ministru kabineta noteikumu Nr. 571 „Ceļu satiksmes noteikumi" 68.1. apakšpunkts.

Atbildība par šo pārkāpumu paredzēta **Latvijas APK 149.^{5} panta 5.daļā.**

Ar Aizkraukles rajona tiesas 2016.gada 4.februāra spriedumu /pers. A/ atzīts par vainīgu pēc Latvijas APK 149.^{5} panta 5.daļas un viņam piemērots naudas sods 1300 *euro* apmērā, nosakot aizliegumu iegūt transporta līdzekļa vadīšanas tiesības uz 4 gadiem *(lietas 48.-55.lapa).*

Par minēto tiesas spriedumu **/pers. A/ iesniedzis apelācijas sūdzību**, kurā lūdz atcelt Aizkraukles rajona tiesas 2016.gada 4.februāra spriedumu un lietu izbeigt.

/pers. A/ uzskata, ka nav izdarījis administratīvo pārkāpumu, un administratīvā pārkāpuma lieta ir izbeidzama, kā faktisku tā juridisku apsvērumu dēļ.

Tiesas spriedumā konstatēts, ka 2015.gada 30.septembrī /pers. A/ bez transportlīdzekļa vadīšanas tiesībām vadīja automašīnu BMW 325 ar valsts numura zīmi /TL numurs/un ļaunprātīgi nepakļāvās policijas darbinieka vairākkārtējai prasībai apturēt minēto automašīnu, kas tika darīts, izmantojot policijas operatīvās automašīnas megafonu, bākuguni un speciālo skaņu signālu. Atbildība par šo pārkāpumu paredzēta Latvijas APK 149.^{5} panta 5.daļas.

/pers. A/ savu vainu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā nekad nav atzinis, un paskaidroja, ka 2015.gada 30.septembrī automašīnu nav vadījis, nav atradies Jaunjelgavā, nav saticis policistu /pers.R/.

Atbilstoši Latvijas APK 239.panta 1.daļas 1.punktam, lietvedību administratīvā pārkāpuma lietā nevar iesākt, bet iesākta lietvedība jāizbeidz, ja nav bijis notikuma vai tajā nav administratīvā pārkāpuma sastāva. Savukārt, atbilstoši Latvijas APK 243.panta 2.daļai, iestādē pierādīšanas pienākums administratīvā pārkāpuma lietvedībā ir institūcijai, kura sauc personu pie administratīvās atbildības, bet tiesā - iestādei. Kā izriet no panta jēgas, iestādei - Valsts policijai, ir pienākums pierādīt, ka /pers. A/ ir izdarījis administratīvo pārkāpumu. Atbilstoši Latvijas APK 243.panta 8.daļai, pierādījuma ticamība ir kādas ziņas patiesuma konstatēšanas pakāpe. To, cik ticamas ir pierādīšanā izmantojamās ziņas par faktiem, izvērtē, aplūkojot visus administratīvā pārkāpuma lietvedības laikā iegūtos faktus vai ziņas par faktiem kopumā un savstarpējā sakarībā. Nevienam no pierādījumiem nav iepriekš noteikta augstāka ticamības pakāpe attiecībā pret pārējiem pierādījumiem.

Atbilstoši Latvijas APK 244.pantam institūcija (amatpersona) pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatoti uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

Tiesa nav ticējusi /pers. A/ paskaidrojumiem un liecinieces /pers. B/ liecībām, bet piedevusi ticamību vienas amatpersonas - policijas darbinieka /pers.R/ sastādītajiem dokumentiem un liecībām.

„Atbilstoši Latvijas Republikas Satversmes 92.pantā nostiprinātajai nevainīguma prezumpcijai, jāpierāda ir personas vaina pārkāpuma izdarīšanā, nevis nevainīgums. Proti, nevainīgums tiek prezumēts, ja nav pierādījumu par pretējo. Ja persona tiek atzīta par vainīgu pārkāpuma izdarīšanā, lai gan lietā nav pierādījumu kas pieradītu tas vainu, tiek pārkāptā nevainīguma prezumpcija." *(Sk. Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2009.gada 3.marta spriedums Lietā Nr. P129058107, SKA-48/2009).*

Saskaņā ar administratīvā procesa pamatprincipiem, publiskajās tiesībās jebkuras šaubas tulkojamas par labu indivīdam. Latvijas Krimināļprocesa likuma 19.panta 2., 3.daļā noteikts,- personai, kurai ir tiesības uz aizstāvību, nav jāpierāda savs nevainīgums, visas saprātīgās šaubas par vainu, kuras nav iespējams novērst, jāvērtē par labu personai, kurai ir tiesības uz aizstāvību.

Tiesa ir piedevusi absolūtu ticamību viena policijas darbinieka /pers.R/ sastādītajiem dokumentiem un liecībām. Pierādījumi, kuri attiecināmi uz lietu un kuriem tiesa ir piedevusi ticamību, ir policijas darbinieka sastādītie dokumenti - ziņojums, administratīvais protokols un liecības tiesas sēdē. Vienlaicīgi, tiesa spriedumā vispār nav atsaukusies uz policista /pers.R/ liecībām daļā par to, kāpēc viņš /pers. A/ pie automašīnas stūres nav fiksējis ar savu mobilo tālruni, kas bija viņa rīcībā un ar kuru varēja veikt fotouzņēmumu. Vienlaicīgi, /pers.R/ liecināja, ka ir sarunājies ar /pers. A/, pirms pēdējais ir uzsācis bēgšanu, kas objektīvi pieļāva, ka policijas darbinieks veic foto uzņēmumu ar mobilā tālruņa palīdzību par to, ka, iespējams, administratīvā pārkāpumā vainojamā persona izdara administratīvo pārkāpumu. Vēl jo vairāk, liecinieks /pers.R/ liecināja, ka neilgi pēc notikuma ir pārbaudījis videonovērošanas

sistēmu, kura uzstādīta pie Jaunjelgavas vidusskolas, kurā, it kā, varētu atpazīt /pers. A/ pie automašīnas stūres. Konstatējis, ka mācību iestādē uzstādītā videonovērošanas sistēma fiksējusi /pers. A/ vadīto automašīnu, taču nevarēja izskaidrot, kāpēc šādu ierakstu nav izprasījis no mācību iestādes un kā pierādījumu nav pievienojis administratīvās lietas materiāliem. Liecinieks /eprs.R/ liecināja, ka nav pārliecinājies par automašīnas esamību māju /Nosaukums A/ garāžā, jo vadījies pēc automašīnas protektora nospiedumiem, un garāžas apskate viņam nav bijusi atļauta./pers.R/ liecības šajā daļā ir pretrunā ar liecinieces /pers. B/ liecībā, kura tiesā liecināja, ka policijas darbinieks viņai nav lūdzis parādīt garāžu. Šāda liecinieka - policijas darbinieka, rīcība ir neizprotama un neloģiska, jo, pieņemot lēmumu aizturēt pārkāpēju, policijas darbiniekam bija jāveic maksimāli daudz pasākumu, lai neapgāžami un ticami iegūtu pierādījumus par /pers. A/ vainu pārkāpuma izdarīšanā. Tiesa nav ņēmusi vērā apstākli, ka policijas darbinieks zināja, kur /pers. A/ dzīvo, ka /pers. A/ konkrētajam policijas darbiniekam zināms no iepriekš izdarītiem pārkāpumiem. Apstāklis, ka policists /pers.R/ir personīgi pazīstams ar /pers. A/, proti, ir vērojama iepriekšējā saistība starp abām personām, jau pats par sevi liecina par iespējamo subjektīvo nostāju šajā lietā no policijas darbinieka puses. Nav saprotams, kāpēc tiesa nav piedevusi ticamību /pers. A/ paskaidrojumiem, par konfliktu starp /pers.R/ un /pers. A/ apmēram pirms 10 gadiem, jo tiesai bija iespējams pārliecināties, ka /pers.R/ sodīts par pārkāpumu ceļu satiksmē un atteikšanos no medicīniskās pārbaudes alkohola koncentrācijas noteikšanai asinīs. Liecinieks /pers.R/ savas rīcības iemeslus, proti, atteikšanās no alkohola koncentrācijas asinīs pārbaudes, tiesas sēdē atteicās izpaust.

Tiesu praksē sastopamajos spriedumos, kuri saistīti ar pārkāpumiem ceļu satiksmē, atzīstot personu par vainīgu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, bez viena policijas darbinieka sniegtās informācijas, ir konstatēti papildus neapšaubāmi pierādījumi, kuri fiksēti dažādos tehniskos informācijas nesējos (audio un video ieraksti, radara mērījumi, citas mērierīces), kā arī, vismaz divu policistu ziņojumi un liecības par vieniem un tiem pašiem faktiem.

Tiesa ir atsaukusies uz judikatūru Administratīvās apgabaltiesas spriedumos 2005.gada 3.decembra lietā AA 13-05/5 un 2005.gada 9.decembra lietā 666-05/5. Tiesas spriedumos atzīts, ka policijas darbinieku sastādītajiem dokumentiem par notikumiem, kas risinājušies, tiem pildot savus dienesta pienākumus, ir piešķirama augsta ticamības pakāpe. Lai konstatētu, ka policijas darbinieki ir pieļāvuši nepilnības vai kļūdas dokumentu sastādīšanā, ir nepieciešami pārliecinoši pierādījumi. Vienlaicīgi, kā norādīts Latgales apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģijas 2013.gada 27.decembra spriedumā lietā Nr.112025613 „Apelācijas tiesa norāda, ka administratīvā pārkāpuma protokols ir iestādes izvirzītā apsūdzība jeb "pieņēmums". Administratīvā protokolā fiksētās ziņas tiesa vērtē kopsakarībā ar citiem pierādījumiem".

Policijas darbinieka /pers.R/sastādītie dokumenti un liecības ir pierādījumi, kuri cēlušies no viena un tā paša avota, proti, konkrēta policijas darbinieka subjektīvā notikumu izklāsta, tie nav papildināti ar citiem ticamiem pierādījumiem, līdz ar ko, šādi pierādījumi nevar tikt uzskatīti par pārliecinošiem pierādījumiem aktuālās tiesu prakses kontekstā.

Viena policijas darbinieka sniegtā informācija, kura apkopota dažādos dokumentos - ziņojumā un administratīvā pārkāpuma protokolā un apstiprināta ar liecību tiesā, un šī informācija ir pretrunā ar personas, kura tiek saukta pie administratīvās atbildības, paskaidrojumiem, rada saprātīgas un pamatotas šaubas par personas vainu augstāk norādīto normatīvo aktu izpratnē.

No augstāk argumentiem un apsvērumiem, tiesai bija pamats uzskatīt, ka ir radušās saprātīgas šaubas par /pers. A/ vainu, kuras novērt nav iespējams, līdz ar ko tās jāvērtē par labu /pers. A/ un tiesvedība administratīvā pārkāpuma lietā ir jāizbeidz.

Jāņem vērā, ka 2014.gada 22.aprīlī pieņemtais likumprojekts „Administratīvā pārkāpuma procesa likums" paredz nevainīguma prezumpcijas institūtu administratīvo pārkāpumu procesā (likumprojekta 31.pants) *(lietas 58.-60.lapa).*

Rakstveida procesā izskatījusi apelācijas sūdzību, pārbaudījusi administratīvā pārkāpuma lietas materiālus, izvērtējusi apelācijas sūdzībā minētos motīvus, Zemgales apgabaltiesa atzīst, ka Aizkraukles rajona tiesas 2016.gada 4.februāra spriedums ir tiesisks un pamatots, tāpēc atstājams negrozīts, bet /pers. A/ apelācijas sūdzība noraidāma.

Apelācijas instances tiesa uzskata, ka pirmās instances tiesa pareizi kvalificējusi /pers. A/ darbības atbilstoši Latvijas APK 149^5.panta 5.daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma sastāva pazīmēm un pareizi konstatējusi lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus, spriedumā ietvertais pamatojums attiecībā uz pārkāpuma kvalifikāciju, pie atbildības saucamās personas vainu un piemērojamo sodu ir pareizs.

Pirmās instances tiesa savā nolēmumā jau ir izvērtējusi apstākļus, uz kuriem norādīts /pers. A/ iesniegtajā apelācijas sūdzībā. Zemgales apgabaltiesa saskaņā ar Latvijas APK $289.^{13}$ panta 3.daļu pievienojas Aizkraukles rajona tiesas spriedumā ietvertajam apstākļu novērtējumam un uzskata, ka šajā nolēmumā turpmāk nav nepieciešams atkārtot visus pirmās instances tiesas spriedumā minētos argumentus un atzinumus.

Atbilstoši Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta judikatūrai, kas savukārt veidojusies, pamatojoties uz Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūru, tiesai ir jāuzklausa argumenti, bet tai nav pienākums detalizēti atrunāt spriedumā jebkuru argumentu. Tiesai ir atļauts izvērtēt argumentus, kurus tā uzskata par nozīmīgiem no tiesību viedokļa *(sk., piemēram, Senāta 2004.gada 23.novembra spriedumu lietā Nr.SKA-216, 2006.gada 28.februāra sprieduma lietā Nr.SKA-54 un 2005.gada 11.oktobra lēmumu lietā SKA-292).*

Ievērojot minēto, apgabaltiesa šajā nolēmumā atsevišķi izvērtē tikai tos sūdzības iesniedzēja minētos argumentus, kuri tiesas ieskatā ir nozīmīgi no tiesību viedokļa, savukārt citus sūdzības iesniedzēja izteiktos iebildumus par lietas būtību pirmās instances tiesa jau ir ņēmusi vērā, izvērtējot lietā iesniegtos pierādījumus. Sūdzībā apgalvotais, ka tiesa nav ievērojusi nevainīguma prezumpcijas prasības, konkrētajā gadījumā ir deklaratīvs apgalvojums, kas pamatots vienīgi ar sūdzības autora izvēlēto aizstāvības taktiku – pilnībā noliegt savu vainu.

Lai personu sauktu pie administratīvās atbildības pēc Latvijas APK $149.^5$ panta 5.daļas, nepieciešams konstatēt, vai persona nepakļāvās tādas personas atkārtotai vai vairākkārtējai prasībai apturēt transportlīdzekli, kura ir pilnvarota pārbaudīt transportlīdzekļa vadītāja dokumentus.

Ceļu satiksmes likuma 19.pnta 1.daļa noteic, ka ceļu satiksmes dalībniekam ir jāizpilda šā likuma, Ceļu satiksmes noteikumu un citu normatīvo aktu prasības, kas nosaka ceļu satiksmes dalībnieku pienākumus un jāizpilda policijas darbinieku prasības.

Saskaņā ar CSN 68.punktu transportlīdzekļa vadītājs aptur transportlīdzekli, ja policijas darbinieks dod norādījumu apturēt transportlīdzekli ar skaļruņa palīdzību vai uz konkrēto transportlīdzekļa vadītāju vērstas rokas vai zižļa svārstveida kustību, vai ar horizontāli vērstu roku vai zizli, atrodoties uz brauktuves.

Apelācijas instances tiesa, pārbaudot uz izvērtējot lietā esošos pierādījumus, pievienojas Aizkraukles rajona tiesas spriedumā konstatētajam, ka /pers. A/ vairākkārtīgi nav pakļāvies policijas darbinieka prasībai apturēt transportlīdzekli.

Lietā ir/pers.R/ sastādītais administratīvā pārkāpuma protokols *(lietas 2.lapa),* no kura redzams, ka 2015.gada 30.septembrī /pers. A/ bez transportlīdzekļu vadīšanas tiesībām vadījis automašīnu BMW 825, valsts reģistrācijas numurs /TL numurs/, un nepakļāvās policijas darbinieka vairākkārtējai prasībai apturēt minēto automašīnu. Ir policijas darbinieka /pers.R/ 2015.gada 30.septembra dienesta ziņojums *(lietas 4.lapa)* par apstākļiem, kādos viņš konstatējis /pers. A/ darbības, kas pēc tam kvalificētas pēc Latvijas APK $149.^5$ panta 5.daļas. Ziņojumā norādītais atbilst Administratīvā pārkāpuma protokolā fiksētajam. Policijas inspektores Daigas Štāles ziņojums par apstākļiem, kādos inspektors /pers.R/ ziņojis viņai par minētā transportlīdzekļa vajāšanu *(lietas 5.lapa).*

Apgabaltiesa ievēro, ka publiskajās tiesībās darbojas publiskās ticamības princips, un policijas amatpersonu sastādītiem dokumentiem, arī administratīvo pārkāpumu protokoliem, *a apriori* ir publiskā ticamība, un tos iespējams apšaubīt, iesniedzot pierādījumus, kas to apstiprina.

Administratīvā pārkāpuma protokols ir dokuments, kurā fiksētas ziņas par izdarīto pārkāpumu un kuram ir pierādījuma nozīme lietā. Tas vērtējams kopsakarā ar citiem pierādījumiem lietā.

Apelācijas instances tiesas rīcībā nav nekādu ziņu par to, ka policijas darbinieks, kas konstatējis /pers. A/ izdarīto pārkāpumu, būtu kaut kādā veidā ieinteresēts aprunāt viņu, sniegt par viņu nepatiesas liecības vai būtu nekompetents, pildot savus amata pienākumus. Līdz ar to pirmās instances tiesa pamatoti /pers. A/ atzinusi par vainīgu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, kas paredzēts Latvijas APK 149.^{5}panta 5.daļā, un /pers. A/ apelācijas sūdzībā minētie argumenti, ka viņš nav vadījis transportlīdzekli un nav atradies /pilsēta/, nav saticis policistu /pers.R/, ir vērtējami kā viņa mēģinājums izvairīties no administratīvās atbildības. Pārsūdzētajā rajona tiesas spriedumā ir iekļauts izvērsts tiesas pamatojums secinājumam, ka tieši /pers. A/ ir vadījis transportlīdzekli bez transportlīdzekļu vadīšanas tiesībām Administratīvā pārkāpuma protokolā fiksētajos apstākļos un nepakļāvās vairākkārtējai policijas darbinieka likumīgajai prasībai apturēt transportlīdzekli.

Apgabaltiesa nesaskata pamatu apšaubīt pirmās instances tiesas secinājumus šajā daļā.

Sūdzībā norādīts, ka tiesa neesot ņēmusi vērā apstākli, ka policijas darbinieks zinājis, kur /pers. A/ dzīvo, ka /pers. A/ konkrētajam policijas darbiniekam zināms no iepriekš izdarītiem pārkāpumiem. Sūdzības autors norāda, ka policists /pers.R/ ir bijis personīgi pazīstams ar /pers. A/, un tas pats par sevi liecinot par iespējamo subjektīvo nostāju šajā lietā no policijas darbinieka puses, jo apmēram pirms 10 gadiem bijis konflikts starp /pers.R/ un /pers. A/.

Apelācijas tiesas ieskatā tas ir acīm redzami sadomāts iemesls, kura dēļ /pers. A/ ieskatā būtu apšaubāma policijas darbinieka /pers.R/ objektivitāte. Apstākļi, ka policijas darbinieks zina kādas personas dzīves vietu un tās izdarītos iepriekšējos pārkāpumus, var liecināt vienīgi par policista profesionalitāti, kas izriet no viņa darba specifikas. Savukārt arguments par 10 gadus senu notikumu iespējamu ietekmi uz policista objektivitāti, nav atzīstams par pamatotu tās pašas darba specifikas dēļ, jo policijas darbinieks visticamāk nonāk konfliktsituācijām pielīdzināmos apstākļos biežāk, nekā vidusmēra iedzīvotājs, darbojoties cita veida profesionālās darbības jomās. Ja pieņemtu par pamatotu sūdzības iesniedzēja argumentāciju, tad policijas darbiniekiem būtu neiespējami strādāt kādā apdzīvotā teritorijā ilgāku laiku, jo katra konflikta gadījumā sašaurinātos to iedzīvotāju loks, kuru pārkāpumus policijas darbinieks varētu fiksēt, nenonākot iepriekš minētajā sūdzības iesniedzējam šķietamajā interešu konflikta situācijā.

Sūdzībā norādīts, ka tiesa nav ticējusi /pers. A/ paskaidrojumiem un liecinieces /pers. B/ liecībām, bet piedevusi ticamību vienas amatpersonas - policijas darbinieka /pers.R/ sastādītajiem dokumentiem un liecībām.

Apgabaltiesa konstatē, ka liecinieces /pers. B/ liecības ne apstiprina, ne ļauj apšaubīt pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu, jo tām ir niecīga informatīvā nozīme konkrētās lietas izlemšanai. Ja arī lieciniece kādu iemeslu dēļ uzskatījusi, ka /pers. A/ pirms administratīvā pārkāpuma izdarīšanas bija devies sēņot, šāds viņas viedoklis nekādā veidā neietekmē lietā noskaidroto.

Sūdzībā apgalvots, ka tiesai bija pamats konstatēt saprātīgas šaubas par /pers. A/ vainu.

Apelācijas tiesa norāda, ka sūdzības iesniedzēja viedoklis par to, kā rajona tiesai bija jānovērtē lietā iegūtie pierādījumi, pats par sevi nav ne pierādījums lietā, ne arī apstāklis, kas apgabaltiesai radītu pamatu apšaubīt pirmās instances tiesas spriedumā iekļautos atzinumus un secinājumus. Apgabaltiesa nekonstatē apstākļus, kas varētu radīt apelācijas sūdzībā minētās saprātīgās šaubas par rajona tiesas spriedumā izdarīto secinājumu pamatotību.

Līdz ar to, aplūkojot visus lietā iegūtos pierādījumus kopumā un savstarpējā sakarībā, apelācijas instances tiesa atzīst, ka lietā iegūtie pierādījumi ir ticami, attiecināmi uz konkrēto lietu, un pieļaujami – tie pierāda /pers. A/ vainīgumu viņam inkriminētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā. /pers. A/ darbības pareizi kvalificētas pēc Latvijas APK 149.^{5} panta 5.daļas.

Apelācijas instances tiesa, ievērojot iepriekš minēto, atzīst arī to, ka Aizkraukles rajona tiesa /pers. A/ ir piemērojusi sodu saskaņā ar Latvijas APK 32.pantā noteiktajiem sodu uzlikšanas vispārīgajiem noteikumiem.

Ievērojot minēto, Aizkraukles rajona tiesas 2016.gada 4.februāra spriedums ir atstājams negrozīts, bet /pers. A/ apelācijas sūdzība noraidāma.

Saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.^{22} pantu, Zemgales apgabaltiesa

n o s p r i e d a

Aizkraukles rajona tiesas 2016.gada 4.februāra spriedumu **atstāt negrozītu,** bet /pers. A/ apelācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams.

Tiesnesis referents E.Lenšs

Tiesneši V.Sprudzāns

V.Donāns